

—Пустниго татъкъ, прѣждума му глава! издума Желе, както съ него тѣй и безъ него: ще ны ували въ нѣкож бѣлж, та послѣ да ся чудимъ и маемъ що да правимъ.

Никола по скоро развърза въжю-то, прибра едно друго и като го награди сѣтничко, натири го татъкъ изъ хрѣсталака,

—Пѣй бе Никола ты си го направилъ отзадъ на раше-то.

—Да ся научи пущина-та. Ты не знаещь, че менъ вечъ ми бѣше дошло да го заколж.

—Магарешкый инатъ.

Жельови принощувахж тадѣсь. Слънце-то испускаше веке свѣтливы-тѣ си зары, кои ся распрѣсква по высокы-тѣ хълмове и долины.

Една пѣтека, отдѣто ся упѣтихж сега тѣ, водеше ты къмъ село-то Осмаръ; вървѣщиць дебишкомъ, тѣ ся озѣвахж на връхъ еднж высокж скалж; на срѣщѣ имаше другж скалж, дѣ-то съзряхж каменнж вратж, коя ся видеше да води въ дълбокж пещерж. Любонитны да видятъ що е това за пещерж, потърсихж да найдятъ способно мѣсто, за да възлѣзятъ. Мѣсто-то бѣше стръвно, и ако бы нѣкой надникнѣлъ отъ връхъ таж скалж съвзема го страхъ, (защото имаше до 50 нозѣ высочинж) и не бѣше възможно да ся доближи отъ горнж странж; забы-колявѣтъ тѣй по еднж напрѣкы пѣтекж, и отъ